

Nekalá soutěž

Úprava znění žalobního návrhu před jeho převzetím do výroku soudního rozhodnutí je přípustná v těch případech, v nichž je v žalobě určitý a srozumitelný žalobní petit. Soud neporuší § 155 odst. 1 o. s. ř. nebo jiné zákonné ustanovení, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud přitom dbá na to, aby vyjádřil (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou domáhal.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 2887/2013, ze dne 25.11.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce Ing. arch. H. M., zastoupeného JUDr. M.K., advokátem se sídlem B., proti žalované S., a. s., se sídlem J., zastoupené Mgr. S.H., advokátkou se B., o ochranu práv z průmyslového vzoru a ochranu proti nekalé soutěži, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 125/2010, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 8. dubna 2013, č. j. 3 Cmo 322/2012-129, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. dubna 2013, č. j. 3 Cmo 322/2012-129, se zrušuje, a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se žalobou domáhal ochrany svých práv z průmyslového vzoru a před jednáním nekalé soutěže, které spatřuje v tom, že žalovaná výrobou a distribucí výrobků - dveří Bonalana model č. 13 a model č. 20 - porušuje od počátku r. 2010 práva žalobce k jeho průmyslovému vzoru č. zápisu 33612 s názvem „Dveře“ (pro tři tam uvedené průmyslové vzory - 1.1, 2.1, 3.1), s právem přednosti od 12. 1. 2006, když žalovaná neměla od žalobce souhlas s užitím průmyslového vzoru, a jednala nekalosoutěžně.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. května 2012, č. j. 41 Cm 125/2010-90, rozhodl tak, že žalovaná je povinna

- zdržet se po dobu platnosti průmyslového vzoru č. 33612, č. přihlášky 2006-36576 na území České republiky uvádění na trh, výroby, nabízení, dovozu, vývozu či skladování tohoto výrobku:

(výrok I.),

- zdržet se po dobu platnosti průmyslového vzoru č. 33612, č. přihlášky 2006-36576 na území České republiky uvádění na trh, výroby, nabízení, dovozu, vývozu či skladování tohoto výrobku:

(výrok II.),

a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovanou (výrok III.).

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze (dále jen odvolací soud) rozsudkem ze dne 8. dubna 2013, č. j. 3 Cmo 322/2012-129, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, přičemž ve výrocích I. a II. ve znění, že žalovaná je povinna zdržet se po dobu platnosti průmyslového vzoru č. 33612, č. přihlášky 2006-36576, na území České republiky uvádění na trh, výroby, nabízení, dovozu, vývozu či skladování výrobků tam vyobrazených, jak odpovídá i katalogovému označení žalované z roku 2010 Bonalana, model 13 a 20; zároveň rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně ohledně ochrany práv z průmyslového vzoru žalobce, který správně aplikoval zák. č. [207/2000](#) Sb., o ochraně průmyslových vzorů (dále jen ZPV), neboť se v daném případě jednalo o zamezení závadného stavu, který vznikl v r. 2010, a rovněž správně použil pro posouzení věci zák. č. [221/2006](#) Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví (dále jen ZVPPV). Pokud jde o ochranu proti nekalé soutěži, soud prvního stupně podle odvolacího soudu správně jednání žalované posoudil podle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) a vlastní nároky žalobce dle § 53 obch. zák.

Odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně, který porovnával výrobky žalované, tj. dveře odpovídající typu Bonalana model 13: a model 20:

s průmyslovým vzorem žalobce (č. zápisu 33612, č. přihlášky 2006-36576, zařídění 25-02, název Dveře) v tomto provedení

1.1 , 2.1 , a 3.1 , chránícím design dveří (viz <http://isdv.upv.cz/portal/pls/portal/portlets.vzs.lst>), vycházejí z vlastního posouzení podoby předmětných výrobků žalované a chráněné podoby vzoru podle jeho zápisu v rejstříku Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen ÚPV), nepochybil, když dovedl, že dveře žalované typu Bonalana, model č. 13 a model č. 20 dle katalogového označení žalované z r. 2010, zasahují do práv žalobce, tedy že na informovaného uživatele nepůsobí celkově odlišným dojmem než dveře, zachycené v průmyslovém vzoru žalobce. V této souvislosti odvolací soud zdůraznil, že není na místě požadavek vypracování či přijetí znaleckého posudku, neboť základní otázka dojmu informovaného uživatele z kolidujícího a zapsaného vzoru je otázkou právní a nikoli skutkovou a k jejímu zodpovězení znalecký posudek zadat ani nelze. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, k němuž dospěl na základě i vlastního zjištění z fotografické dokumentace výrobků žalované a chráněných vzorů žalobce (viz vyobrazení výše), že nejsou zde žádné markantní rozdíly podoby porovnávaných výrobků, jež by výrobky žalované od chráněných vzorů žalobce v celkovém dojmu odlišily z pohledu pozorující osoby – informovaného uživatele (při detailnějším pohledu lze sice nalézt odlišnosti v provedení výrobků, jde však o takové podrobnosti, jež nevyvolávají u informovaného uživatele celkový odlišný dojem).

Podle závěru odvolacího soudu, byť převzetí obrazové podoby závadného výrobku do výroku rozsudku bývá zpravidla vhodné (zvláště pokud ve věci jde o ochranu průmyslového vzoru) a namísto obtížného slovního popisu zaručuje obvykle jednoznačnost ukládané povinnosti a tedy i vykonatelnost rozsudku, v tomto případě zachycená podoba, převzatá z katalogu žalované, obou typů dveří (tj. dveře žalované typu Bonalana, model č. 13 a model č. 20 podle katalogového označení žalované z r. 2010), nejeví se jako dostatečná k jednoznačnému určení závadných výrobků do budoucna. Odvolací soud proto znění výroku I. a II. rozsudku soudu prvního stupně doplnil o odkaz na zachycení a specifikaci závadných dveří v předmětném katalogu žalované. V odůvodnění k tomu odvolací soud doplnil, že ve sporném řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, platí, že soud je vázán žalobou – nemůže přiznat žalobci více, než tento požadoval v žalobním petitu, nebo přiznat něco jiného, než žalobce požadoval, avšak vázanost soudu žalobou nelze chápat tak, že by soud byl povinen do výroku svého rozhodnutí o věci samé doslovně převzít žalobcem formulovaný návrh znění výroku rozhodnutí. Odkázal přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 33 Cdo 4901/2009. Pokud žalobce v tomto případě v žalobě tvrdil, že žalovaná zasahuje do jeho práv z průmyslového vzoru č. zápisu 33612 a dopouští se současně nekalé soutěže tím, že vyrábí a uvádí na trh dveře odpovídající typu Bonalana model č. 13 a model č. 20 (dle katalogu žalované z r. 2010), jež také v žalobě vyobrazil, a to tak, že vždy k danému vyobrazení uvedl konkrétní model, a domáhal se zdržení tohoto závadného jednání, pak do výroku rozhodnutí bez další specifikace převzatá obrazová podoba těchto dveří sama o sobě může se jevit jako příliš schematická a povšechná (jak na to i odvolatelka poukázala), a je na místě (k odstranění pochybností) upřesnění znění obou výroků (výrok I. a II.) rozsudku soudu prvního stupně, jež umožní snazší rozlišení závadných a nezávadných dveří žalované, bez ohledu na jejich slovní označení; proto

k takovému upřesnění odvolací soud, který dovedl podmínky pro potvrzení rozsudku soudu prvního stupně, přistoupil.

Odvolací soud se ztotožnil též se závěrem soudu prvního stupně, že jednání žalované je jednáním v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže (za rozhodné soudy považují, že vytýkané jednání žalované je založeno na neoprávněném využití průmyslového práva žalobce bez uzavření licenční smlouvy či jiného svolení žalobce) a bylo způsobilé přivodit žalobci újmu (neoprávněné využití průmyslového vzoru žalobce znamená „rozmělnění“ vlastního průmyslového práva), je tedy jednáním nekalé soutěže podle generální klauzule (§ 44 odst. 1 obch. zák.) a žalobce oprávněně (podle § 53 obch. zák.) uplatnil zdržovací nároky vůči žalované. Své rozhodnutí založil na právním závěru Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001 a ze dne 14. 3. 2006, sp. zn. 32 Odo 1230/2005. Odvolací soud proto podle § 219 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) odvoláním napadený rozsudek potvrdil, přičemž ve výrocích ve věci samé I. a II. pouze s výše uvedeným slovním upřesněním závadných výrobků žalované.

Rozsudek odvolacího soudu v celém jeho rozsahu napadla žalovaná (dále jen dovolatelka) v zákonné lhůtě dovoláním, které považuje za přípustné podle § 237 o. s. ř., z něhož vyplývá, že dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, který se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Důvodnost svého dovolání opírá dovolatelka o ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., tj. že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle názoru žalované se odvolací soud nepřipustně odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, vycházející mimo jiné z komunitární judikatury (potažmo i shodné rozhodovací praxe ÚPV), pokud jde o výklad pojmu informovaný uživatel, jehož pohled je zásadní pro vyřešení otázky odlišnosti celkového dojmu a z toho plynoucího rozsahu průmyslového vzoru. Podle dovolatelky je nutno uvažovat v souladu s důvodovou zprávou k § 10 ZPV: S ohledem na fiktivní osobu „informovaného uživatele“ je možné konstatovat, že celkový dojem, který průmyslový vzor vyvolává u informovaného uživatele, se může lišit od dojmu, kterým průmyslový vzor působí na běžného spotřebitele, neboť uživatel informovaný si může všimnout rozdílů, které pro uživatele běžného nejsou patrné.

Dovolatelka poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1054/2011, v němž Nejvyšší soud dospěl k závěru: „Při posuzování shodnosti průmyslových vzorů a toho, zda dochází k porušování práv z průmyslového vzoru, je s ohledem na ustanovení § 10 odst. 1 poslední věty zákona č. [207/2000](#) Sb., důležitý celkový dojem podobnosti předmětných průmyslových vzorů a nejde tedy o to, zda lze zjistit rozdíly v podrobnostech. Odlišný celkový dojem je nutné poměřovat očima informovaného uživatele, nikoli např. běžného spotřebitele. U informovaného uživatele se předpokládá, že je schopen si všimnout určitých rozdílů posuzovaných průmyslových vzorů, které u něho vyvolají odlišný celkový dojem. V posuzovaném případě lze v zásadě souhlasit s dovolatelem, že není namístě "rozpívat srovnávané objekty na řadu podružných elementů", ale nelze přisvědčit tomu, že by pro celkový dojem nebyly tyto rozdílné, stejně jako shodné prvky, pro posouzení celkového dojmu z hlediska posuzovatele, kterým je informovaný uživatel, určující. Odvolací soud při aplikaci ust. § 10 odst. 1 posl. věta zák. č. [207/2000](#) Sb., v němž je hypotéza právní normy neurčitá (nevvolá u informovaného uživatele odlišný celkový dojem), z okolností daného případu (zejména srovnáním obou výrobků) dovedl, že výrobek žalovaného nezasahuje do práv žalobce, neboť u informovaného uživatele vyvolává odlišný celkový dojem a tomuto závěru nelze ničeho vytknout.“

Odkázal-li v projednávané věci odvolací soud v případě pojmu „informovaný uživatel“ a „odlišný celkový dojem“ na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 20. 10. 2011 ve věci C 281/10 P, podle nějž pojem „informovaný uživatel“ lze chápat jako pojem označující uživatele, který vykazuje nikoli průměrnou pozornost, ale zvláštní ostražitost, ať už z důvodu své osobní zkušenosti či rozsáhlé znalosti daného odvětví, dovolatelka poukazuje na to, že zákonodárcem užitý pojem „informovaný uživatel“ nelze v žádném případě ztotožňovat s pojmem průměrný spotřebitel, popř. běžný uživatel, běžný spotřebitel, konečný spotřebitel, apod., neboť jde o termíny kvalitativní rozdílné.

Dovolatelka má za to, že odvolací soud, který v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že „předmětný dekorační prvek včetně jeho umístění je i pro informovaného uživatele (od prodejce dveří až po konečného „spotřebitele“, jenž se s dveřmi v celé jejich škále možného provedení každodenně setkává)“ natolik podstatným prvkem, že prvky ostatní - odhlédnuto přitom od technicky předurčených prvků a limitů, v nichž se při tvorbě nového designu dveří jeho původce či výrobce dveří nutně musí pohybovat, mají povahu jen detailů, jež však informovaného uživatele nejsou způsobilé upoutat a nejsou tím, čím by uživatel dokázal vzhled výrobků od podoby vzorů vzájemně dostatečně odlišit“, pochybil; na jedné straně se odvolací soud zaštiťuje relevantní komunitární judikaturou, avšak při právním posouzení považuje za „informovaného uživatele“ „i každého spotřebitele“, čímž ho fakticky staví na roveň průměrnému spotřebiteli.

Dále se dovolatelka domnívá, že odvolací soud se v důsledku nesprávné interpretace pojmu „informovaný uživatel“ dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu a aplikaci termínu „celkově odlišný dojem“ a z něj vyplývajícího rozsahu právní ochrany náležející průmyslovému vzoru („...dveře žalované odpovídající typu Bonalana model 13 obsahující zaměnitelný dekorační prvek s dekoračním prvkem obsaženým v průmyslovém vzoru žalobce č. 1.1 a č. 2.1, dveře typu Bonalana model 20 obsahující zaměnitelný dekorační prvek s dekoračním prvkem obsaženým v průmyslovém vzoru žalobce č. 3.1...“ a „ostatní prvky... mají povahu jen detailů, jež však informovaného uživatele nejsou způsobilé upoutat a nejsou tím, čím by uživatel dokázal vzhled výrobků od podoby vzorů vzájemně dostatečně odlišit.“).

Dovolatelka je přesvědčena, že při posuzování vyobrazení průmyslového vzoru s jiným průmyslovým vzorem nebo výrobkem je třeba vycházet ze skutečné velikosti výrobku, jehož vzhled je průmyslovým vzorem chráněn. Pouze při dostatečném zohlednění této skutečnosti je možné celkový dojem posuzovaných výrobků (v tomto případě interiérových dveří) ve vztahu k zapsanému průmyslovému vzoru objektivně posoudit, jinak jsou učiněné závěry nutně nesprávné. Dovolatelce není známo, že by tato otázka byla doposud v rozhodovací praxi dovolacího soudu přímo řešena, ačkoliv má zásadní vliv na právní posouzení věci a výsledek řízení nejen v projednávané věci, nýbrž i v typově obdobných případech. Právní závěry odvolacího soudu, že rozdíly mezi předmětnými výrobky žalované a průmyslovým vzorem žalobce jsou marginální, seznatelné pouze při detailním pohledu a tudíž z pohledu existence odlišnosti celkového dojmu u informovaného uživatele irelevantní, považuje dovolatelka za nesprávné, neboť je přesvědčena, že její výrobky disponují mnoha podstatnými odlišnými prvky a že ve svém souhrnu vytváří u informovaného uživatele celkově odlišný dojem ve vztahu k průmyslovému vzoru žalobce. Nepovažuje proto za správný závěr odvolacího soudu o tom, že výrobky žalované spadají do rozsahu ochrany průmyslového vzoru a porušují tak práva žalobce, a že jednání žalované naplňuje zákonné znaky generální klauzule nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obč. zák.

Dovolatelka dále namítá, že odvolací soud se dopustil i řady procesních pochybení, kdy svým rozhodnutím a důvody, o které rozhodnutí opírá, se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatelka je přesvědčena, že pokud by se soud prvního stupně zodpovědně zabýval tvrzeními žalované a důkazy (viz důkaz č. 9.4: výkres dveří AKORD ze dne 20. 10. 2004 a výpis z rejstříku ÚPV pro průmyslový vzor č. zápisu 33610), nemohl by dojít k jinému závěru, než že zdobení dveří vodorovnými či svislými pruhy a jejich umístění na dveřích způsobem „obdobným“

průmyslovému vzoru žalobce užívala žalovaná na svých výrobcích dříve, než žalobce podal přihlášku předmětného průmyslového vzoru, a dokonce měla takový vzhled výrobků chráněn průmyslovým vzorem. V návaznosti na to je pak zjevné, že pro posouzení celkového dojmu z pohledu informovaného uživatele jsou rozhodující právě ty prvky a znaky, jež uvádí žalovaná a které vyzdvihl také ÚPV. Podle dovolatelky odvolací soud hrubě pochybil, když zcela nepravdivě a v rozporu s obsahem soudního spisu uvedl, že tvrzení žalované o předchozím užívání předmětného designu označil za novou skutečnost nepřipustně uplatněnou žalovanou až v odvolacím řízení. Tyto žalovanou tvrzené a důkazy řádně doložené skutečnosti nepochybně mohly mít vliv na hmotněprávní posouzení věci a výsledek soudního řízení, ovšem za předpokladu, že by k nim soud prvního stupně, a v návaznosti na to soud odvolací, přihlédl a věnoval jim patřičnou pozornost. Takový postup, kdy soud tvrzené rozhodné skutečnosti významné pro posouzení v průběhu řízení ignoroval a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi nevypořádal, představuje vadu řízení, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (např. viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2003 sp. zn. 21 Cdo 870/2002). Dovatelka je přesvědčena, že pokud se soud prvního stupně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi pro posouzení věci a odvolací soud takové rozhodnutí z tohoto důvodu nezruší, je tato skutečnost podle ustálené rozhodovací praxe důvodem proto, aby odvolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil.

Dovatelka je rovněž přesvědčena, že žalovanou navržené a soudem neprovedené důkazy, resp. důkazy sice provedené, avšak v odůvodnění rozhodnutí pominuté (tzv. opomenuté důkazy, porušující právo na spravedlivý proces), směřovaly k objasnění skutečností, které jsou významné z hlediska právního posouzení věci (stanovení rozsahu právní ochrany průmyslového vzoru, resp. existence dřívějšího průmyslového vzoru žalované - viz výše) a tato vada tak měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, resp. i v odvolání namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou však odvolací soud v dané věci nesprávně v rozporu s ustálenou judikaturou podle dovolatelky neshledal. Poukázala přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2005, sp. zn. 29 Odo 817/2003, ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 29 Odo 246/2004, též rozhodnutí ze dne 31. 8. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1045/99 nebo ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2948/2009).

Dovatelka dále v dovolání namítá, že odvolací soud (v rozporu s judikaturou) místo toho, aby z důvodu nevykonatelnosti rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil, přistoupil k jeho změně. Pokud odvolací soud své rozhodnutí zaštil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. 33 Cdo 4901/2009, dovolatelka má za to, že tento odkaz je nepřipadný. Dovatelka namítá, že od samého počátku existoval naprosto zjevný rozpor mezi útržkovitými skutkovými tvrzeními uvedenými v žalobě a samotným žalobním návrhem. Od zahájení řízení nebylo zřejmé, zda se žalobce podanou žalobou domáhá, aby žalované byla uložena povinnost pouze ve vztahu ke dveřím Bonalana - model 13 a model 20 a nikoliv k jakýmkoliv jiným modelům, obsahujícím zdobení svislými či vodorovnými pruhy, vyobrazeným v žalobním návrhu. Soud prvního stupně tuto neurčitost žaloby i přes výtky žalované mlčky přešel a namísto toho, aby žalobce vyzval postupem dle § 43 o. s. ř. k odstranění vad žaloby, v řízení pokračoval a dokonce převzal vyobrazení výrobků žalované z žalobního návrhu do výroku I. a II. svého rozsudku. Tím podle dovolatelky zapříčinil jednak to, že jím vydané rozhodnutí je pro svou neurčitost nevykonatelné, a dále zde vyvstala důvodná pochybnost o tom, že přisoudil žalobci více, resp. něco jiného, než se podanou žalobou domáhal (§ 153 odst. 2 o. s. ř.). Odvolací soud, namísto toho, aby postupoval v souladu s ustálenou rozhodovací praxí a napadené rozhodnutí soudu prvního stupně z tohoto důvodu zrušil, aktivisticky přistoupil k jeho změně, když rozhodl, že omezení uložená žalobci ve vztahu ke všem dveřím obsahujícím zdobení svislými či vodorovnými pruhy, odpovídající ve výroku vyobrazeným schematickým náčrtům, se týkají i výrobků odpovídajících katalogovému označení žalované z r. 2010 Bonalana, model 13 a model 20. Dovatelka poukazuje na to, že z argumentace obsažené v citovaném rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 4901/2009 zjevně vyplývá, že úprava znění žalobního návrhu před jeho převzetím do výroku soudního rozhodnutí je přípustná pouze tam, kde již existoval v žalobě uvedený určitý a srozumitelný

žalobní petit, tj. v případech, kde již byly vady žaloby týkající se neurčitosti žalobního návrhu či jeho rozporu mezi skutkovými tvrzeními a žalobním návrhem odstraněny. Dovolatelka tvrdí, že odvolací soud provedenou změnou rozhodnutí soudu prvního stupně nejenže vytykanou nevykonatelnost neodstranil, nýbrž ji ještě prohloubil. Podle dovolatelky se jedná o rozhodnutí zcela absurdní a naprosto iracionální, neboť ve svém důsledku žalované zakazuje vyrábět také výrobky dle jejího vlastního průmyslového vzoru (č. 33610) předcházejícího předmětnému průmyslovému vzoru žalobce (č. 33612).

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dovolatelka navrhuje, aby dovolací soud rozhodl o podaném dovolání tak, že podle § 243e odst. 1 a 2 o. s. ř. zruší napadený rozsudek odvolacího soudu a současně s ním i rozsudek soudu prvního stupně a vrátí věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení, nebo, aby dovolací soud dle § 243d písm. b) o. s. ř. změnil napadený rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobu zamítne.

K dovolání žalované podal vyjádření žalobce. Žalobce je přesvědčen, že dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu je zcela správné a precizní, a že se odvolací soud nijak neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, proto považuje dovolání žalované za nepřipustné. K námitce žalované o procesním pochybení při provádění důkazů soudem prvního stupně, či v rámci kontroly hodnocení důkazů před soudem odvolacím, žalobce podotýká, že žalovaná byla řádně poučena o koncentraci řízení, avšak ani doplnění dokazování nenavrhovala. Podle názoru žalobce dovolání žalované neobsahuje dovolací důvody, nezaobírá-li se meritem věci. K jednotlivým bodům dovolání se žalobce vědomě nevyjadřuje, neboť to považuje za nadbytečné, pokud dovolacím soudem bude dovolání odmítnuto jako nepřipustné. Závěrem žalobce navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání žalované odmítl.

Nejvyšší soud, jako soud dovolací (§ 10a zákona o. s. ř.), postupoval v dovolacím řízení a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (článek II., bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že podané dovolání je podle § 237 o. s. ř. přípustné, neboť právní otázka zdržovacího nároku z titulu ochrany průmyslového vzoru žalobce podle zák. č. [207/2000](#) Sb., o ochraně průmyslových vzorů (ZPV) a dále zák. č. [221/2006](#) Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví (ZVPPV), a i z titulu ochrany před nekalou soutěží podle obchodního zákoníku byla v napadeném rozhodnutí odvolacího soudu posouzena v rozporu s těmito zákony a zároveň v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Odvolací soud správně vyšel při posouzení uplatněného nároku žalobce z § 2, § 5, § 10 a § 19 ZPV a § 44 odst. 1 obch. zák., pokud jde o tvrzení porušení práv k průmyslovému vzoru a o nekalou soutěž, dále pak z ustanovení obsažených v části první ZVPPV a § 53 obch. zák., pokud jde o vlastní nároky vyplývající z porušení práv upravených ZPV a obch. zák.

Pokud se týká k výkladu pojmu „informovaný uživatel“, jehož pohled je zásadní pro vyřešení otázky, zda dochází k porušování práv z průmyslového vzoru, je třeba konstatovat, že ochranu může mít pouze takový zapsaný průmyslový vzor, který nevyvolává u informovaného uživatele odlišný celkový dojem. Vychází se při tom z celkového dojmu podobnosti dvou řešení a nehledí se na rozdíly v podrobnostech. Celkový dojem informovaného uživatele se může lišit od dojmu, kterým průmyslový vzor působí na běžného spotřebitele, neboť informovaný uživatel si může všimnout rozdílů, které pro běžného spotřebitele nejsou vůbec patrné (jak vyplývá mimo jiné i z důvodové zprávy k § 10 ZPV).

V projednávané věci zcela správně odvolací soud odkázal v případě pojmu „informovaný uživatel“ a „odlišný celkový dojem“ na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 20. 10. 2011 ve věci C 281/10 P,

podle něhož pojem „informovaný uživatel“ lze chápat jako pojem označující uživatele, který vykazuje nikoli průměrnou pozornost, ale zvláštní ostražitost, ať už z důvodu své osobní zkušenosti či rozsáhlé znalosti daného odvětví, a kdy přívlastek „informovaný“ naznačuje, že uživatel, ačkoli není návrhářem či technickým odborníkem, zná různé průmyslové vzory existující v dotyčném odvětví, má určitý stupeň znalostí prvků, které tyto průmyslové vzory obvykle obsahují, a v důsledku svého zájmu o dotyčnou výrobku vykazuje při jejich užívání relativně vysoký stupeň pozornosti. Dovolatelce lze přisvědčit, že pojem „informovaný uživatel“ nelze v žádném případě ztotožňovat s pojmem průměrný spotřebitel, popř. běžný uživatel, běžný spotřebitel, konečný spotřebitel, apod., neboť jde o termíny kvalitativní rozdílné. Uvedl-li však odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku, že „předmětný dekorační prvek včetně jeho umístění je i pro informovaného uživatele (od prodejce dveří až po konečného „spotřebitele“, jenž se s dveřmi v celé jejich škále možného provedení každodenně setkává)“ natolik podstatným prvkem, že prvky ostatní - odhlédnuto přitom od technicky předurčených prvků a limitů, v nichž se při tvorbě nového designu dveří jeho původce či výrobce dveří nutně musí pohybovat, mají povahu jen detailů, jež však informovaného uživatele nejsou způsobilé upoutat a nejsou tím, čím by uživatel dokázal vzhled výrobků od podoby vzorů vzájemně dostatečně odlišit“, rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, jestliže nerozlišil dva odlišné pojmy - „informovaný uživatel“ a „průměrný spotřebitel“, které jsou podstatné právě pro rozhodování o porušení práv z průmyslového vzoru. Dovolatelce lze přisvědčit, že odvolací soud rozhodl v rozporu se závěry přijatými Nejvyšším soudem v rozhodnutí ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1054/2011, v němž dovolací soud dospěl k závěru, že odlišný celkový dojem je nutné poměřovat očima informovaného uživatele, nikoli např. běžného spotřebitele, neboť u informovaného uživatele se předpokládá, že je schopen si všimnout určitých rozdílů posuzovaných průmyslových vzorů, které u něho vyvolají odlišný celkový dojem. Při právním posouzení odvolací soud pochybil, považoval-li za „informovaného uživatele“ tzv. průměrného spotřebitele (tj. běžného spotřebitele či běžného uživatele) a nekladl vůbec důraz právě na informovanost „informovaného uživatele“, na jeho znalosti a osobní zkušenosti, na jeho zvláštní pozornost či zvláštní ostražitost.

Odvolací soud měl před svým rozhodnutím rovněž provést řádný výklad pojmu „celkový dojem, který průmyslový vzor vyvolává u informovaného uživatele“ v souladu s výše uvedenými zákony, neboť pro posouzení, zda dochází k porušování práv z průmyslového vzoru žalobce, je důležitý celkový dojem podobnosti dvou řešení (výrobků žalobce a žalované) a nikoli skutečnost, že lze zjistit rozdíly v podrobnostech. K tvrzení odvolacího soudu, že technicky předurčené prvky a limity, v nichž se při tvorbě nového designu dveří jeho původce či výrobce dveří nutně musí pohybovat, mají povahu jen detailů, jež však nejsou tím, čím by informovaný uživatel dokázal vzhled výrobků od podoby vzorů vzájemně dostatečně odlišit, je na místě konstatovat, že soud měl objektivně posoudit celkový dojem předmětných výrobků (v tomto případě interiérových dveří) a řádně při tom rozlišit, zda posuzované výrobky žalované mají podstatné odlišné prvky, které ve svém souhrnu vytváří u informovaného uživatele celkově odlišný dojem ve vztahu k výrobkům a průmyslovému vzoru žalobce, či zda se jedná pouze o nepodstatné detaily, jichž si informovaný uživatel (s jeho znalostmi, osobními zkušenostmi, při jeho zvláštní pozornosti či zvláštní ostražitosti) ani nepovšimne. Vzhledem k tomu, že odvolací soud chybně, v rozporu s judikaturou, nepoměřoval odlišný celkový dojem předmětných dveří žalobce a žalované z pohledu informovaného uživatele, Nejvyšší soud považuje závěr odvolacího soudu, že výrobky žalované spadají do rozsahu ochrany průmyslového vzoru žalobce a porušují práva žalobce, za nesprávný.

S ohledem na tato pochybení v právním posouzení věci je nutno považovat za nesprávné také rozhodnutí odvolacího soudu (učiněné ve shodě se soudem prvního stupně), že jednání žalované naplňuje současně i všechny zákonné podmínky generální klauzule nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obch. zák. a je jednáním nekalosoutěžním.

Pokud dovolatelka považuje za v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešenou otázku

posuzování relevance jednotlivých rozdílů výrobků a jejich vliv na odlišnost celkového dojmu, kdy podle žalované je naprosto nezbytné vycházet ze skutečné velikosti výrobků, jinak jsou učiněné závěry nutně nesprávné, a kdy žalovaná zároveň v této souvislosti namítá, že tento předpoklad správného právního posouzení odvolací soud ignoroval, je třeba konstatovat, že tato otázka směřuje do hodnocení důkazů odvolacím soudem. Samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) nelze však (ani v režimu dovolacího řízení podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2013) úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 3206/2013, uveřejněné na www.nsoud.cz). Rovněž ani případné konkrétní vady řízení, které by měly spočívat v neúplném dokazování nemohou založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř.

Jsou-li součástí námitek dovolatelky i námitky k vadnému procesnímu postupu soudu, a to zejména k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, je nutno konstatovat, že touto námitkou dovolatelka nijak nevymezila přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř.

K námitce dovolatelky, že soud prvního stupně neurčitost žaloby, i přes výtky žalované, mlčky přešel a namísto toho, aby žalobce vyzval postupem dle § 43 o. s. ř. k odstranění vad žaloby, v řízení pokračoval a dokonce převzal vyobrazení výrobků žalované z žalobního návrhu do výroku I. a II. svého rozsudku, čímž podle dovolatelky zapříčinil jednak to, že jím vydané rozhodnutí je pro svou neurčitost nevykonatelné, a dále zde vyvstala důvodná pochybnost o tom, že přisoudil žalobci více, resp. něco jiného, než se podanou žalobou domáhal (§ 153 odst. 2 o. s. ř.), dovolací soud je nucen konstatovat, že tato námitka k nesprávnému rozhodnutí věci je neoprávněná. Úprava znění žalobního návrhu před jeho převzetím do výroku soudního rozhodnutí je totiž přípustná v těch případech, v nichž je v žalobě určitý a srozumitelný žalobní petit, což v posuzovaném případě byl. Soud neporuší § 155 odst. 1 o. s. ř. nebo jiné zákonné ustanovení, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud přitom dbá na to, aby vyjádřil (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou domáhal. V posuzovaném případě odvolací soud v souladu s judikaturou (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4427/2011 a též rozhodnutí ze dne 28. 8. 2012, sp. zn. 23 Cdo 4669/2010 – obě rozhodnutí veřejnosti dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu – www.nsoud.cz) konkretizoval znění zdržovacího výroku tak, aby odpovídal prokázanému závadnému jednání žalované a nelze dovést, že by výrok rozsudku soudu byl nevykonatelný. Odvolací soud tedy postupoval v souladu s ustálenou rozhodovací praxí, když napadené rozhodnutí soudu prvního stupně pozměnil.

S ohledem na výše uvedené, kdy dovolací důvod nesprávného právního posouzení otázky ochrany práv z průmyslového vzoru a zároveň otázky ochrany proti nekalé soutěži byl uplatněn důvodně, Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243g odst. 1 o. s. ř.), v němž bude soud vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243g odst. 1, věta za středníkem o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)